

výlohy společníků. Dle samotného tvrzení žalobcova není podkladu proto, že by jeden společník vůči druhému měl nárok na to, by mu ten ze svého hradil jeho výlohy, naopak dle vyúčtování jdou výlohy společníků k tíži fondu společenského a zmenšují tak zisk. Proto nejde při výlohách společníků, není-li zvlášť umluveno, že si společníci přímo hradí výlohy osobně, o pohledávky jednoho společníka proti druhému, nýbrž o pohledávky vůči společnosti (společenskému fondu). Z toho důvodu nelze považovati ony výlohy za pohledávky žalovaného vůči žalobci a nelze na této pohledávce založiti sudiště majetku, zejména když žalobce, pokud by přicházely ony sporné výlohy v úvahu jako skutečná pohledávka žalovaného vůči společnosti — ani netvrdí, že tato společnost má své sídlo v tuzemsku v obvodě dovolaného soudu, naopak v žalobě sám uvádí, že společnost byla založena v cizozemsku.

### Čís. 4962.

**Vyskytne-li se po právoplatném schválení vyrovnání věřitel, jehož pohledávku postihují dle §u 53 vyr. řádu účinky vyrovnání, ručí ten, kdo přistoupil k vyrovnání jako rukojmí a plátce, i co do této pohledávky a nemůže se svého závazku sprostíti poukazem k tomu, že o pohledávce té nevěděl.**

(Rozh. ze dne 23. dubna 1925, Rv I 184/25.)

Žalovaný Otto P. přistoupil jako rukojmí a plátce k vyrovnání Emila F-a, jež skončilo vyrovnáním na 30%. Žalobě, domáhající se na Emila F-ovi a Ottu P-ovi zaplacení 30% pohledávky, jež nebyla ve vyrovnávacím řízení přihlášena, vyhověl procesní soud první stolice pouze ohledně Emila F-a. Odvolací soud uznal podle žaloby i ohledně Otty P-a. Důvody: Otto P. přistoupil k vyrovnání Emila F-a, které tento uzavřel se svými věřiteli, jako rukojmí a plátce a jest závazek Otty P-a především posuzovati podle předpisů vyrovnacího řádu. V tom směru dlužno především vytknouti, že vyrovnací řád zásadně stanoví v §u 46 vyr. ř., že se všemi věřiteli, jejichž pohledávky nepožívají přednostního práva, musí býti nakládáno stejně. Toto stejné nakládání vztahuje se ku všem věřitelům vyrovnávajícího se dlužníka, ať se již vyrovnávacího řízení účastnili čili nic, neboť dle §u 53 vyr. ř. vztahují se účinky vyrovnání ku všem věřitelům dlužníkovým bez ohledu na to, zda se účastnili řízení a hlasování o vyrovnání, čili nic. Ustanovením vyrovnání podléhá však též rukojmí, který převzal ručení, i on ručí všem věřitelům, tedy i oněm, kteří se jednání nesúčastnili, dle obsahu vyrovnání, tedy za část vyrovnacích pohledávek, stanovenou vyrovnáním. Otto P. přistoupil dle vyrovnání ze dne 23. listopadu 1922 jako rukojmí a plátce za závazky Emila F-a a ručí tedy s ním všem věřitelům solidárně, ať již tito věřitelé se účastnili vyrovnání čili nic, tudíž dle toho, co předesláno, i žalobci, při čemž jest naprosto nerozhodno, že Otto P. nevěděl o pohledávce žalobcově, neboť ručení jeho vztahuje se ku všem pohledávkám vyrovnacím, ať již byly známy při uzavření vyrovnání čili nic, a vratkým jest proto tvrzení Otty P-a, že ručení jeho vztahuje se pouze ku pohledávkám v řízení vyrovnacím přihlášeným, aneb k těm, které jsou uvedeny v seznamu věřitelů, neboť protokol ze

dne 23. listopadu 1922 takové výhrady neobsahuje a není tedy ručení Otty P-a obmezeno tak, jak tvrdí. Právem proto domáhá se žalobce zaplacení pohledávky jak na hlavním dlužníku, tak i na ručiteli, a, když první soud žalobu ohledně ručitele zamítl, z důvodu, že tento nevěděl o pohledávce žalobcově a že nesmí jeho rukojemský závazek býti dále rozšiřován, posoudil věc po stránce právní nesprávně, při čemž se ještě podotýká, že o rozšiřování rukojemského závazku podle toho, co řečeno, nemůže býti řeči, když ručitel ručí vůbec všem věřitelům bez ohledu na to, zda se účastnili řízení vyrovnávacího čili nic.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalovaného Otty P-a.

#### D ů v o d y:

Jest nesporno, že žalovaný Otto P. přistoupil k vyrovnání Emila F-a jako rukojmí a plátce (§ 1357 obč. zák.). Tím se zaručil za všechny závazky, plynoucí pro dlužníka z vyrovnání. Dle §u 46 vyr. ř. odstavec třetí mají všichni věřitelé dlužníkovi, pokud nejsou věřiteli ve smyslu §u 11, odstavec první vyr. ř., nebo nepožívají práv přednostních dle §u 23 vyr. ř., stejná práva a nesmí se žádnému z nich oproti ostatním dostati vyrovnáním zvláštních výhod (§ 47 vyr. ř.), bez ohledu na to, zda se vyrovnávacího řízení účastnili čili nic (§ 53 vyr. ř.). Jest tudíž dlužník povinen vyrovnáním stanovenou kvotu zaplatiti nejen věřitelům, kteří své pohledávky k vyrovnávacímu řízení přihlásili, nýbrž i těm, kteří se vyrovnávacího řízení nesúčastnili. Týž závazek postihuje však i toho, kdo k vyrovnání přistoupil bez výhrady jako rukojmí a plátce (§ 1357 obč. zák.). S těmito důsledky musí ručitel již předem počítati a jest jeho věcí, by si o stavu dluhů vyrovnacího dlužníka zjednal bezpečnou známost. Vyskytne-li se tedy po právoplatném schválení vyrovnání věřitel, jehož pohledávku postihují podle §u 53 vyr. ř. účinky vyrovnání, jak jest tomu i v tomto případě, ručí dlužník a tudíž i rukojmí za splnění vyrovnání i co do této pohledávky a nemůže se rukojmí svého závazku sprostiti poukazem k tomu, že o pohledávce té nevěděl, pokud se týče, že nebyla k vyrovnacímu řízení přihlášena. Nelze tu mluvit o nepřípustném rozšíření rukojemského závazku ve smyslu §u 1353 obč. zák., neboť rukojmí ručil po zákonu, jak shora dovedeno, hned původně za úhradu kvoty všem věřitelům dlužníkovým, tedy i oněm, kteří se nesúčastnili vyrovnacího řízení a o nichž ani od dlužníka ani jinak nezvěděl. Jest tedy i v tomto případě žalovaný povinen zaplatiti žalobci kvotu vypadající na jeho pohledávku, při čemž jest nerozhodno, hrozí-li snad dovolateli, že bude musiti hraditi kvoty ještě z dalších nově se vyskytnuvších pohledávek věřitelů, jichž se dotýkají účinky vyrovnání. V ostatním stačí poukázati ku správným důvodům napadeného rozsudku.

#### Čís. 4963.

Byla-li komanditní společnost souhlasnou vůlí stran zrušena a do obchodního rejstříku bylo zapsáno zrušení společnosti i nastoupení likvidace, nelze již udělití prokuru.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1925, Rv I 246/25.)